ΑΠ17| ΠΟΔΕΣ

2020 · https://docs.theosis.work/db/chapters/2020/απ17-ποδεσ/

«Πάντα τον τόπον, επί του οποίου πατήση το ίχνος των ποδών σας, εις εσάς έδωκα αυτόν, καθώς είπα προς τον Μωυσήν».

Οι πόδες, ως αναφέρονται σ’ αυτό, είναι η κατάσταση αυτή αντίληψης του ανθρώπου, η οποία ρυθμίζει την έλξη της Ουσίας και τον βαθμό ύπαρξής της και εκδήλωσής της εντός του. Ανάλογα με την εξελικτική κατάσταση της αντίληψης εισρέει η Ουσία εντός του ανθρώπου και ανάλογα εξυψώνει αυτόν.

Όταν η αντίληψη του ανθρώπινου νου, έχει πλήρως συμβιβασθεί με την ύλη, ταυτίζεται μαζί της καθιστάμενη έτσι υλική και πλήρης υλικών στοιχείων, με αποτέλεσμα τη διείσδυση αυτών από το υλικό σώμα στο ψυχικό και όσο μεγαλύτερη είναι η επίδραση και στο Πνευματικό σώμα. Έτσι έχουμε την Πνευματική Υπόσταση διαποτισμένη από στοιχεία ύλης, χάνοντας έτσι την πλήρη εκλεπτυσμένη υφή της, γιατί όπως είναι φυσικό, τα εισερχόμενα ξένα στοιχεία αλλοιώνουν την Ουσία της.

Όσο μεγαλύτερη είναι η διάβρωση από το υλικό στοιχείο, είναι ανάλογη και η απορρόφησή του από τα ήδη εμποτισμένα και επιρρεπή σώματα, επιφέροντας σ’ αυτά μια χονδροειδή κατάσταση, φερόμενη από την ύλη, κι έτσι έχουμε εναρμόνιση της όλης υπόστασης, στην υλική κατάσταση.

Η εναρμόνιση όμως αυτή είναι απόλυτα επιβλαβής για τον άνθρωπο, γιατί όχι μόνο δεν έχει καμιά σχέση με την Ουσία του, αλλά επιπλέον υφίσταται σε βάρος της, αλλοιώνοντάς την και μη αφήνοντάς την να εκδηλωθεί και να ενεργοποιηθεί.

Η υλική αυτή κατάσταση υφίσταται σε βάρος της Ουσίας κι επεκτείνεται πάντα περιορίζοντας αυτήν. Είναι μια κατάσταση φερόμενη εκ των έξω προς τα έσω, δηλαδή, το εξωτερικό σώμα της ύλης έλκοντας Ενέργεια εκ των έσω σωμάτων, αφομοιώνει αυτήν κατά τη βούλησή του, κι επεκτείνεται αυξανόμενο κι ενδυναμούμενο προς τα έσω, συμπιέζοντας και περιορίζοντας όλο και

περισσότερο τα εσωτερικά σώματα (ψυχή, πνεύμα) και εμποτίζοντάς τα συνεχώς με στοιχεία δικά του, υλικά.

Η ανθρώπινη αντίληψη, η ανθρώπινη θέληση κυριαρχείται από την ύλη κι έχει αφήσει αυτήν να δρα και να επενεργεί παντού. Η δικαιοδοσία της έχει δοθεί από την ανθρώπινη βούληση, γιατί αυτή είναι εμποτισμένη από το υλικό στοιχείο κι έχει περιορίσει κάθε εμφάνιση κι αναλαμπή ανώτερης αντίληψης.

Για να έχουμε ταύτιση με την Ουσία, πρέπει να αφαιρέσουμε κάθε κυριαρχία από την ύλη, πρέπει, δηλαδή, ο ανθρώπινος νους να μεταστρέψει την αντίληψή του από υλική σε Πνευματική, πρέπει να γίνει η αντίστροφη πορεία εκ των έσω προς τα έξω.

Μεταστρέφοντας ο άνθρωπος την αντίληψή του σε Πνευματική, δίνει την ευκαιρία στην Ουσία να εκδηλωθεί και να κυριαρχήσει στο Πνεύμα του κατ’ αρχάς.

Η αντίληψη Πνευματοποιείται, εναρμονίζεται με την Ουσία του Πνεύματος, οπότε επιφέρει κάθαρση στο νου και μέσω του Ουρανού του έλκει Ουσία Φωτός, ενδυναμώνοντας την εντός του ανθρώπου υπάρχουσα Ουσία, επιβοηθώντας την έτσι να εκδηλωθεί ως «Εγώ Ειμί» Παρουσία.

Ο ενυπάρχων Θείος Σπινθήρας τροφοδοτείται κατ’ αυτόν τον τρόπο με Θείο Φως και αρχίζει να αναδύεται και να κυριαρχεί, όσο η Πνευματοποίηση της αντίληψης δίνει περιθώρια έλκοντας Φως, εναρμονιζόμενη μ’ αυτό συνεχώς.

Τοιουτοτρόπως η συνεχώς αυξανόμενη εκδήλωση της «Εγώ Ειμί» Παρουσίας επεκτείνεται από το Πνεύμα και στα άλλα σώματα, διαποτίζοντάς τα με την Ουσία Της όλο και περισσότερο, έως ότου αναχθούν σε πλήρη εναρμόνιση με τα στοιχεία Αυτής. Έχουμε έτσι την Πνευματοποίηση της ανθρώπινης υπόστασης υπό την κυριαρχία της Μίας Ουσίας του Θεού. Έχουμε την πλήρη μετατροπή του ανθρώπου σε Ουσία και ταύτισή της με τη Συμπαντική Ουσία.

Το πλύσιμο των ποδών των μαθητών από τον Ιησού καταδεικνύει την πλήρη Κάθαρση των Κέντρων, υπό την επίδραση της εντός του ανθρώπου ευρισκομένης Θείας Ουσίας. Η εκδήλωση και η επικράτηση Αυτής επιφέρει Κάθαρση σε όλα τα Κέντρα και δίνει στον άνθρωπο το κλειδί της

οδού, που οδηγεί στον Πατέρα.

Η Θεία Ουσία είναι Αγάπη και ως Αγάπη εκδηλώνεται, πληρώνοντας με τα στοιχεία της, τα πάσχοντα από το ανθρώπινο στοιχείο και έχοντα την ανάγκη της Κέντρα. Χωρίς υπερηφάνεια, χωρίς ανωτερότητα ή επίδειξη εκδηλώνεται και ταπεινά δίνει Ζωή εκεί, όπου βασιλεύει ο θάνατος. Δίνει την Αγάπη, χωρίς να ζητά τίποτα, χωρίς να σκέπτεται να ζητήσει τίποτα. Εκδηλώνεται απλά ως Θείος Νους και υπηρετεί ταπεινά ο Άρχων της ζωής τον υπηρέτη της ύλης.

Ο Θεός εκδηλώνεται ως Θεός, διδάσκων στον άνθρωπο τον τρόπο με τον οποίο θα γίνει όμοιος Του. Ταπεινό της, αυτή η οδός, Πίστη, η στερέωσή της, και Αγάπη η εκδήλωσή της.

Είναι δύσκολη και δύσβατη για τον υπερήφανο να τη διαβεί. Είναι πολύ στενή για τον υπερφουσκωμένο από εγωισμό να τον χωρέσει. Το κλειδί που την ανοίγει και την κάνει να φαίνεται εύκολη, είναι στην αρχή αυτής, εκεί που τα βήματα σταματούν για να διαλέξουν. Όποιος σκύψει και το πάρει και μπορέσει να το χρησιμοποιήσει, τότε μπορεί και να περιπατήσει την Οδό, ανοίγοντας τις σωστές πόρτες, ακολουθώντας τα σωστά αχνάρια.

Μα πρέπει να την περιπατήσει μέχρι το τέλος, κρατώντας το κλειδί και χωρίς να υποστείλει σε καμιά περίπτωση την ταπεινότητα, χωρίς να πάψουν οι εκδηλώσεις του να υποκινούνται από αυτήν, γιατί αυτή είναι η Ουσία της Θείας Εκδήλωσης και μόνον όταν την περιβληθεί και την κάμει κτήμα του, ένδυμά του, θα μπορέσει με σιγουριά να πει, ότι ακολουθεί τον Θεό κι ενατενίζει προς Αυτόν.

Όση Αγάπη κι αν εκδηλώσει, όσες προσπάθειες προς Πνευματική εξύψωση και έλξη Φωτός κι αν κάμει, εάν δεν περάσει το στάδιο της ταπεινότητας δεν μπορεί να εκδηλώσει Θεό, γιατί ο Θεός μέσω της ταπεινότητας εκδηλώνει την Πάλλαμπρη Υπόστασή Του.

Το στάδιο της ταπεινότητας δεν περιορίζεται, ούτε έχει καθόλου όρια, είναι διαρκές. Αρχίζει από τη στιγμή που ο άνθρωπος την ενδύεται για να πορευθεί προς τον Θεό κι έκτοτε τον συνοδεύει. Δεν την αποβάλλει ποτέ, ούτε κι όταν με τον Θεό ενωθεί, ως ίδια Ουσία Του, απλώς τότε θα είναι σε θέση να δει και να κατανοήσει τη Θεία Λαμπρότητά της και δεν θα μπορεί πλέον να τη συγκρίνει με τις άλλοτε αξίες του, γιατί δεν θα υπάρχουν ούτε στη μνήμη του, γιατί αυτή θα τις

έχει κάνει Ουσία της.

Η όλη Πνευματική πορεία του ανθρώπου είναι μια συνεχής Κάθαρση και ταπεινή εκδήλωση Αγάπης. Η εκδήλωση της Θείας Ουσίας εντός του και ο Καθαρισμός κι ενεργοποίηση των Κέντρων του από αυτήν, είναι η πορεία που και ο ίδιος πρέπει ν' ακολουθήσει. Για να είναι η Κάθαρσή του συνεχής κι ολοκληρωμένη, πρέπει συνεχώς ν' αποκαθαίρει το τμήμα αυτό, που εύκολα λερώνεται, λόγω του είδους χρήσης του και της επαφής του με ανάλογες Ουσίες.

Είναι το τμήμα αυτό, που οι πόδες συμβολίζουν, δηλαδή, η αντίληψη του νου, αυτή που υποβαστάζει όλο το βάρος της υπόστασης και που εύκολα μπορεί να προσβληθεί από την ύλη, επιφέροντας έτσι σε όλη την υπόσταση τα επακόλουθά της. Γι' αυτό πρέπει πάντα ο νους να διατηρείται καθαρός και ν' αποπλύνεται με τη συνεχή έλξη Φωτός.

Ακόμα και ο Πέτρος, που εκπροσωπεί την Πνευματική πίστη, έχει ανάγκη από κάθαρση, για ν' απαλλαγεί τελείως από τα ίχνη περί υλιστικών καταστάσεων. Γιατί η κάθαρση πρέπει να είναι εσωτερική και ουσιώδης, ακόμα κι εκεί που υπάρχει Ουσία, για να εξαλειφθούν όλα τα εναπομείναντα ίχνη ύλης και να σβηστούν όλα τ' αποτυπώματά της, διακόπτοντας κάθε δεσμό μαζί της. Αλλά και πάλι πρέπει να υπάρχει συνεχής επαγρύπνηση και ροή Φωτός, για να κατακαίει ακατάπαυστα οτιδήποτε ίχνη ύλης ήθελαν αναφανούν.

«Είτα βάλλει ύδωρ εις τον νιπτήρα και ήρξατο νίπτειν τους πόδας των μαθητών» (Ιωάν. ΙΓ΄, 5). Η χειρονομία αυτή του Κυρίου είναι ένα μήνυμα και δίνει στον άνθρωπο τα βασικά στοιχεία, ακολουθώντας τα οποία θα διέλθει την Οδό που ο Κύριος αντιπροσώπευσε. Το πλύσιμο των ποδών είναι η άρνηση της υλιστικότητας, η ένδυση του ανθρώπου με ταπεινοφροσύνη και μέσω αυτής υπηρετώντας την Αγάπη εκδηλώνει αυτήν.

Η κατάσταση αυτή εξελίσσεται κατά δύο τρόπους, πρώτα εντός του ανθρώπου κι έπειτα στην ανθρωπότητα ολόκληρη. Στην πρώτη εκδήλωση, στην υπόσταση του ανθρώπου αναζωογονείται ο Θείος Σπινθήρας, κυριαρχεί σ' αυτήν και δίνει Ζωή Πνευματική στα Κέντρα αυτής, αποκαθαίροντάς τα πλήρως με την έκχυση του Φωτός. Το Φως είναι το ύδωρ, με το οποίο ο Ιησούς (Θείος Σπινθήρας) πλένει τους πόδας, την αντίληψη, η οποία πρέπει πάντα να είναι καθαρή, για να μπορεί να διατηρείται και όλη η υπόσταση καθαρή.

Όποιος, λοιπόν, έγινε Κοινωνός της Μυσταγωγίας αυτής, πρέπει το ίδιο να υποδεικνύει στον πλησίον του, δίνοντας το παράδειγμά του έμπρακτα. Πρέπει, δηλαδή, να καταστεί ο ίδιος μήνυμα για τους αδελφούς του. «Ει ουν εγώ ένιψα υμών τους πόδας, ο Κύριος και ο Διδάσκαλος, και υμείς οφείλετε αλλήλων νίπτειν τους πόδας» (Ιωάν. ΙΓ΄, 14).

Πρέπει ο ίδιος να γίνει υπηρέτης των αδελφών του και μεταφορέας Αγάπης και Φωτός σ' αυτούς. Ο ίδιος με την Αγάπη του θα δώσει σ' αυτούς ύδωρ, Φως Καθάρσεως και Ζωής και θα τους δείξει τον τρόπο να το έλκουν οι ίδιοι και να ενώνονται μ' Αυτό. Θα τους δείξει τον τρόπο ν' ανοίξουν τα Πνευματικά τους κανάλια, για να εισρεύσει το Ύδωρ της Ζωής του Πατέρα.

Πρέπει σαν υπηρέτης να εκδηλωθεί, υπηρετώντας όμως τον πλησίον, υπηρετεί τον Θεό, το δικό Του Θέλημα μεταφέρει κι αν ως υπηρέτης του ανθρώπου εκδηλώνεται, δεν είναι ουσιαστικά - κι όποιος έτσι το αντιληφθεί έχει άγνοια. Γιατί ο υπηρετών τον Άνθρωπο, ακολουθεί τον Θεό, εφόσον ο Θεός ήρθε στη γη και υπηρέτησε τον Άνθρωπο. Φαίνεται να τον υπηρέτησε, μα δεν είναι έτσι, η Παλλαμπρότητα του Θεού δεν είναι δυνατόν να συλληφθεί από ανθρώπινο νου, γιατί ο άνθρωπος έχει καλύψει τον Θεό μέσα του. Πώς, λοιπόν, θα γνωρίζει τις εκδηλώσεις Του, αφού δεν Τον αφήνει το πλαστό «εγώ» του να εκδηλωθεί; Ο άνθρωπος έχει κάνει Θεό του το «Εγώ» του. Πώς θα μπορέσει, λοιπόν, να νιώσει και ν' αντιληφθεί την Ταπεινότητα που εκφράζει ο Θεός;

Κι αν υποστείλει το «εγώ» κι ενδυθεί ταπεινοφροσύνη, τότε είναι δυνατόν να μην έχει γνωρίσει τον εντός του Θεό, εφόσον αρχίζει να Τον εκδηλώνει; Τον εκδηλώνει ως ταπεινότητα κι ως Αγάπη προς τον πλησίον του, αυτές δεν είναι εκδηλώσεις Θεού; Πώς, λοιπόν, μπορούμε να πούμε, ότι είναι υπηρέτης; Ο Κύριος υπηρετών τον άνθρωπο, τον εξύψωσε. Ποιος μπορεί να εξυψώσει τον εκπεσόντα, αν δεν φέρει εντός του Θεό εν εκδηλώσει;

Δύσκολη η Οδός της ταπεινοφροσύνης και τελείως αντίθετη μ' αυτήν, που ο άνθρωπος ακολουθεί αιώνες, γενόμενος ένα μ' αυτήν. Η διάσπαση και η πολλαπλότητα έχουν εντός του εμφυτευθεί και ριζώσει, είναι ένα μ' αυτές. Πώς να μπορέσει να τις δει ως ενότητα, να δει τον Κόσμο όλο στον εαυτό του; Μόνον εκ Θεού η δύναμη, γιατί μόνον ο Θεός είναι Ενότης, είναι Ένα με τα πάντα, αφού τα πάντα είναι Αυτός.

Η ταπεινότητα και η Αγάπη θα τον βοηθήσουν να κάνει βήματα προς Αυτόν, θα τον βοηθήσουν να

ενοποιήσει την πολλαπλότητα, που το «εγώ» του έχει επιφέρει. Γιατί η ισχυροποίηση του «εγώ» γεννά την πολλαπλότητα, η εξάλειψη του «εγώ» ξαναφέρνει τον άνθρωπο εκεί που ανήκει, για να ενδυθεί πάλι την Ουσία Του (ταπεινότητα) και ως Αγάπη να εκδηλωθεί, μόριο πλέον του Ενός Απείρου.

Το πλύσιμο των ποδών για τον άνθρωπο φαίνεται δουλοπρέπεια, δείχνει όμως το μέγεθος της ταπεινότητας, αυτής που θα φέρει τον άνθρωπο στ' αχνάρια του Κυρίου. Η ταπεινότητα δεν κάνει διάκριση σε τίποτα και σε κανέναν. Γι' αυτήν όλοι είναι ο Ένας και το μόνο που προσφέρει είναι η Αγάπη, γιατί η Θεία Αγάπη είναι πάντα πρόθυμη να δοθεί και να υπηρετήσει τον άνθρωπο, για να μπορέσει αυτός να ελευθερωθεί από το πάθος της ύλης, για να μπορέσει να εξυψωθεί.

Η Θεία Χάρη, η Θεία Βοήθεια και η Θεία Αγάπη θα τον βοηθήσουν σ' αυτό, μα πρέπει να ενδυθεί ταπεινότητα, για να μπορέσει να κατανοήσει την ύπαρξη του Θεού και να ενωθεί μαζί Του.

Η Αγάπη του Θεού είναι για όλη Του τη Δημιουργία. Η Αγάπη Του αγκαλιάζει τα πάντα, απ' Αυτήν γεννήθηκαν. Το ίδιο αγκαλιάζει όλους τους ανθρώπους χωρίς εξαίρεση καμιά, γιατί ο Θεός δεν γνωρίζει τι θα πει διάκριση. Είναι δημιούργημα του ανθρώπου, είναι γέννημα της πολλαπλότητας και ουσία του «εγώ» του η διάκριση. Όταν αυτή αποβληθεί από εντός του, θα μπορέσει να δει όλους σαν κομμάτια του. Στον «πλησίον» του θα βλέπει τον εαυτό του και στον εαυτό του όλο τον Κόσμο. Τότε δεν θα εκδηλώνεται πλέον ο άνθρωπος, αλλά η Ουσία, που ο παράγων άνθρωπος είχε καλύψει με τις εκδηλώσεις του στην ύλη.

Η Ουσία αυτή είναι Ουσία Θεία, είναι εκδήλωση Αγάπης προς τα πάντα και συνεχώς δίνει, λαμβάνει από τον Πατέρα και δίνει, και όσο περισσότερο δίνει, τόσο γεμίζει καθιστάμενη έτσι μικρή Εστία Φωτός και Αγάπης, κι όπως η Μία Πηγή Ζωής συνεχώς εκπορεύει προς τα πάντα, αλλά και λαμβάνει από τα πάντα, λειτουργώντας ως κύκλος Φωτός.

Έτσι λειτουργεί και κάθε μικρή Εστία, μόνον που αυτή εκδηλώνεται ως μεσοσταθμός λαμβάνων συνεχώς από την Πηγή - Εστία και εκπορεύων προς καθετί γύρω του. Γίνεται έτσι φορέας και μεταφορέας Φωτός και Αγάπης, γιατί αυτός που εκδηλώνεται ως Αγάπη προς τους άλλους, υπηρετώντας συνεχώς τον πλησίον του, χωρίς να σκέφτεται να βοηθήσει τον εαυτό του, ώστε να φθάσει γρήγορα στους Ουρανούς, αυτός που προσφέρει συνέχεια στον καθένα, δεν έχει ανάγκη να σκεφτεί τη δική του σωτηρία, γιατί ήδη είναι πρώτος στη Βασιλεία του Θεού. Βοηθώντας τον

πλησίον του, βοηθά τον εαυτό του, δείχνει την Αγάπη του στον Θεό, δείχνει έτσι πως δεν γνωρίζει πια πολλαπλότητα, παρά μόνο τον Ένα Άνθρωπο, την εκπόρευση του Πατρός.

Ο Θεός μέσω ταπεινότητας εκδηλώνεται, ο άνθρωπος μέσω του «εγώ» του απομακρύνεται από τον Δημιουργό του. Όταν αυτό εξαλείψει, τότε θα γεφυρώσει το χάσμα που από τον Θεό του τον χωρίζει και θα μπορέσει να δει, πως η ταπεινότητα είναι χάρισμα, δύσκολο να αποκτηθεί, μα όμορφο να το έχει κανείς.

Δεν είναι εύκολο να εκδηλώσεις Θεό, όταν έχει κτίσει έναν Κόσμο, άνθρωπε, ισχυρά σταθεροποιημένο πάνω στο «εγώ» σου. Το «εγώ» είναι το αρνητικό της ταπεινότητας και ταπεινότητα είναι ο Θεός, υπηρετώντας το «εγώ» σου δεν γνωρίζεις τον Θεό. Αποκτώντας το «εγώ», έχασες την επαφή σου με τον Δημιουργό σου. Όταν εκδηλώσεις ταπεινοφροσύνη, θα την ξαναβρείς και θα μπορέσεις να γυρίσεις πάλι σ’ Αυτόν ως εκδήλωσή Του ενεργός πλέον, όπως εξεπορεύθης.

Η Θεία Αγάπη και η Ταπεινότητα είναι συνυφασμένες, η μια συνεπάγεται την άλλη, κι εκδηλώνονται μαζί γιατί είναι Χάρες Θεού, εκπορεύονται και αγκαλιάζουν τον κάθε άνθρωπο. Η Αγάπη εκδηλώνεται και προσφέρει συνεχώς και ταπεινά προς τους πάντες, η Ταπεινότητα εκδηλώνει πάντα και δίνει Αγάπη, χωρίς συμφέρον, χωρίς σκέψεις ανθρώπινες υποκινούμενες από την ύλη. Αυτό σημαίνει, ότι για να εκδηλώσει κανείς Αγάπη και Ταπεινότητα, πρέπει να έχει ξεφύγει από τα γρανάζια της ύλης και οι εκδηλώσεις της να μην τον αγγίζουν πια.

Αυτός που κατ’ αυτόν τον τρόπο θα έχει κάνει την αρχή της επιστροφής του προς τον Θεό - Πατέρα, θα μπορεί να ίπταται της ύλης και να βλέπει και να νιώθει μέσα από τις Θείες αυτές εκδηλώσεις το Κάλλος του Θεού και την Απειρότητα των Τέλειων Εκδηλώσεών Του. Γιατί η εκδήλωση Θείων Αρετών επιφέρει την ανάλογη μεταλλαγή όλης της υπόστασης, επέρχεται τέτοια εκλέπτυνση, ώστε να μπορεί να πάλλεται και να δονείται στις Ακτίνες του Φωτός, αντανακλώντας αυτό γύρω, μεταφέροντάς το έτσι παντού.

Η Θεία Αγάπη εκπορεύεται για να μεταφερθεί και να εισπορευθεί στα πάντα, γιατί τα πάντα είναι εκδηλώσεις Θεού. Ο άνθρωπος θα μεταφέρει την περίοδο αυτή το Φως στη γη, θα γίνει, δηλαδή, φορέας Φωτός, με σκοπό να μεταδώσει αυτό προς εξύψωσή του και μεταλλαγή της ύλης του. Κατ’ αυτόν τον τρόπο υπηρετεί τον Θεό, υπηρετεί τον εαυτό του, όπου υπάρχει πάνω στη Γη, μα η

έκχυση του Φωτός είναι Χάρη Θεού, πώς να πει κανείς ότι μεταφέροντάς το υπηρετεί;

Υπηρετώντας την ύλη ο άνθρωπος βυθίζεται όλο και πιο πολύ στον πόνο και τη θλίψη, που του προσφέρει, υπηρετώντας την Αγάπη ενώνεται μ' Αυτήν και γίνεται Ένα μαζί της. Μα όποιος ταπεινά εκδηλώνει Αγάπη, δεν μπορεί να σκεφτεί ότι υπηρετεί, γιατί έχοντας ξεφύγει από την ύλη, βλέπει και γνωρίζει τη Θεία Αγαθοτέλεια, αισθάνεται τις εκδηλώσεις της, δεν έχει πια το «εγώ» του να τον γεμίζει με πλάνες ιδέες, τώρα γνωρίζει τις Αληθινές αξίες και νιώθει ένα μ' αυτές, γιατί αυτές εκδηλώνει ως εκπόρευση Θεού που είναι. Αυτός είναι ο προορισμός του.